

DIVOKÁ
jízda

**LAUREN
BLAKELY**

D I V O K Á
J Í Z D A

Copyright © 2017 by Lauren Blakely

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2024

Cover © Daniel Pocar, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4968-3 (pdf)

Lauren Blakely

DIVOKÁ JÍZDA

přeložila Martina Balzano

*Tuhle knihu věnuju Robertu Kinnanovi,
který mě tak strašně rozesmál přes e-mail,
neúnavně mi kontroloval fakta o autech, řešil
problémy jako zkušený mechanik a dokonale
mě vzdělal o limetkově zlatém odstínu.*

PROLOGĚ

Vážně by mě zajímala jedna věc. Proč sakra vůbec existuje termín *zakázaný potěšení*? Když vás něco těší, nezakazujte si to.

Tečka.

Ale aby bylo jasno – nemyslím tím věci, kvůli kterejm by měl člověk cítit deset tun výčitek svědomí, jako být hajzl na šéfa nebo podvádět svou ženu. Jestli vás těší něco takovýho, ať se na vás z nebe sesype všechna vina na světě, včetně krupobití ve velikosti golfovejch míčků a ropuch.

Nechápu, proč se lidi cítí provinile, když si užívají dobrý věci v životě. Koupit si kulečnickovej stůl jen proto, že ve vašem obýváku vypadá zatraceně skvěle. Nebo pít osmnáctiletou skotskou po dlouhým dni opravování motoru mustangu, místo abyste s otevřením láhve čekali na zvláštní příležitost.

Život je krátkej. Vychutnejte si ho hned.

Jestli vás berou horký koupele se spoustou pěny, roztočte kohoutky a přihoďte do vany na nožičkách koupelovou bombu.

Ne že bych to *já* dělal. Já pomalu ani nevím, co zatracená koupelová bomba je. A rozhodně, stoprocentně jsem tuhle večer nepoužil jednu s vůní citronový trávy. Takovou tu šumivou. Netuším, proč zmizela ze skříňky.

V každým případě říkám, že *člověk si má dopřát*. Jo, můj kulečnickovej stůl je super a skotská taky. Ale při vši skromnosti, mým oblíbeným požitkem je sex na jednu noc.

No a? Je to snad zločin? Na nonstop zábavě pro dospělé není nic špatnýho. Kromě toho, když si domů přivedu ženu na jednorázovou parádičku pěťihvězdičkovýho šukání, jsem ohledně svejch záměrů upřímněj. Nikdy neslibuju víc, než můžu splnit. Ale to, co jim servíruju – v extra velkým množství, díky za optání –, je fantasticky strávenej čas v posteli a žádný háčky, když vyjde slunce.

Nikdy jsem se kvůli týhle libůstce necítil provinile, protože pokud jde o můj horizontální koníček, dodržuju několik klíčovejch zásad.

Nebýt kretén.

Vždycky být gentleman.

A nikdy nespát s nepřitelem.

A ohledně toho posledního pravidla... neporušovat ho. Neohýbat ho. Nestrčit na druhou stranu ani špičku prstu.

V tomhle mi věřte.

Tu poslední zásadu jsem velkolepým způsobem zazdil, když jsem s jistou sexy brunetkou chtěl mnohem víc než jednorázovku. Takhle jsem se ocítl na kraji silnice s novým tetováním, porouchaným zářivě modrým roadsterem a ochočenou opicí.

Jo, řekl jsem s ochočenou opicí.

A to je pro Krále rozkoše zatraceně velkej problém.

KAPITOLA 1

Auta jsou jako zmrzlina.

Každý si najde to svoje.

Někteří nadšenci do aut mají rádi vanilku. Postačí jim základní sporták.

Jiní chtějí zmrzlinovej pohár se vším, co se na něj vejde, od parádního lakování až po zvednutá kola a zvukovej systém na Richterově stupnici.

Pak tu máme fanoušky aut, co tíhnou k gelatu z tmavý čokolády a zaplatí majlant za elegantní aston martin vybavenej motorem, kterej je na dálnici vystřelí ze sedadla.

Tu a tam se ale setkáte s někým, kdo neví, co má rád, takže si dá barevný cukrový konfety, banán, nasekaný ořechy a navrch ještě třešničku. Přesně jako tenhle chlápek, se kterým právě mluvím na soukromým autosalonu kousek od Manhattanu.

Muž v obleku si promne bradu a pak se hladkým, sofistikovaným hlasem zeptá: „Uměli byste vyrobit obrněné auto?“

To je poslední otázka tohoto třicátníka v kalhotách na míru a sněhobílý košili. Brýle s drátěnými obroučkami mu vyjedou na kořen nosu a on ukáže na smaragdově zelenej sporták vyrobenej kompletně na zakázku, kterej je hvězdou dne.

„Obrněná auta mám v arzenálu,“ řeknu, protože jsem postavil několik potvůrek navrženéjch tak, aby přežily zombie apokalypsu, s laskavým svolením klientů, kteří chtějí přežít konec světa.

Povytáhne jedno obočí. „Mohl byste přidat nějaký dobrý ploutve?“

Ach, ploutve. Mám tušení, kam to povede, a není to do země nemrtvých. „To můžu taky.“

„A možná by ta kára mohla být snižená a reagovat na příkazy?“

Potlačím smích, protože teď už mám v kapse jeho číslo a zatraceně miluju natěšený nováčky. „Rozhodně. Asi budete chtít černou?“

Modré oči se mu rozsvítí. „Ano. Černá by byla dokonalá.“

Pro jeho batmobil. Protože to je to, co ten chlápek právě popsal. Neposmívám se ani jemu, ani batmobilu. Tenhle vůz mám taky na prvním místě seznamu přání. Kterej automagor se sebeúctou by nechtěl jezdit po městě ve vymazleném autě pro superhrdiny?

Tenhle chlápek ale ještě zdaleka neskončil a vychrlí na mě další otázky. „Dokázali byste vyrobit auto, který – čistě teoreticky – dokáže přeskočit neuvěřitelně dlouhou vzdálenost?“

Nemusím být jasnozřivec, abych věděl, kam s tímto novým scénářem směřuje. „Chtěl byste, aby hrálo melodii, když zatroubíte?“

Zajiskří mu v očích. „Hm, to je moc pěkná funkce.“

Zajímalo by mě, jak mě to napadlo. Mohly by to být moje rozsáhlý znalosti generála Leeche v *Mistrech hazardu*?

Ten chlap střídá největší hitovky televize a filmu. A víte co? Není na tom vůbec nic špatnýho. Jestli si vybírá auta podle telky nebo filmu v kině, tak ať. Možná mě požádá, abych mu vyrobil mluvícího VW brouka. Ségra o něj škemrala roky, a jestli někdy zjistím, jak na to, jako první ho doručím jí.

„A co křídla na dveře?“ zeptá se.

„Jako delorean?“

Vzrušeně přikývne. „To auto se mi moc líbí.“

„Ještě jsem neviděl deloreana, se kterým bych se nechtěl oženit. Je to hlavní důvod, proč jsem v tomhle byznysu.“

„Taky máte rád *Návrat do budoucnosti*?“

Zvednu pěst. „No jasně.“

„Je nějaká reálná šance, že byste mi do něj mohl dát kondenzátor?“

„Rozhodně. A slibuju, že dosáhne 1,21 gigawattu, když nahodíte plyn,“ řeknu, a když se rozesmějeme, obklopí nás *klap klap* mnoha párů vysokých podpatků na asfaltu. Na tomhle autosalonu se to hemží ženami v podpatcích, zkoušejí si kabiny, svůdně pózuji na kapotách nebo vedle dveří. Nemůžu říct, že by mě to trápilo. Ne, rozhodně nemůžu říct, že bych byl otrávenej větším množstvím ženský kůže.

Auta a kočky – to je všechno, co potřebuju k životu.

Ale teď není čas na prohlídku scénérie, protože na prvním místě je vždycky byznys. Podám fanouškovi *Návratu do budoucnosti* ruku. „Max Summers, Zakázková auta Summers.“

Potřeše s ní. „David Winters. A vím, že vás to může šokovat, ale – *přiznání* – o autech nic nevím.“

„To vůbec nevadí, protože já toho vím hodně.“

Zasměje se a rozpačitě pokrčí rameny. „Výborně. Hledám odborníka, který dokáže udělat to nejlepší. Předpokládám, že něco takového?“ zeptá se a ukáže na elegantní zelenou krásku, na kterou při autosalonu dohlížím. Jsem tu s klientem. Tohle zlatíčko jsem upravil pro Wagnera Boosta – linemana NFL, kterej někde poblíž rozdává autogramy. Wagner je mamut. Při svých dvou stech třech centimetrech a sto šedesáti kilech – to je jeho ranní váha, protože vtipkuje, že po snídani vystřelí až na sto pětadesát – potřeboval auto přizpůsobený svý tělesný konstituci. Postavil jsem ho pro něj a on se jím rád chlubí.

„Něco vám povím,“ poklepu na kapotu Wagnerova cennýho majetku. „Jestli o tom dokážete snít, tak si pište, že to já dokážu převést do reality. Jestli chcete pneumatiky, který už se nevyrábějí, nový motor nebo vlastní čalounění, postarám se o to. Jestli chcete dát dohromady části z roadsteru, kterej jste viděl v gangsterce, s futuristickým prototypem, najdu způsob, jak to udělat. Splním vaši vizi, protože je to moje práce.“

Zatímco David vystřelí další otázku, klapání jehlových podpatků zní čím dál blíž, jako by k nám někdo přicházel. „Mohl byste–“

Preruší ho ženskej hlas. „Mohli byste namalovat na dveře drsnýho tygra?“

Do háje. No nekecej. To snad ne.

Ten hlas. To sexy předení. Jako med, jako whisky. Jako hříšný sny.

Všechno ve mně se zastaví. Ten hlas jsem neslyšel roky. Ani se nemusím otáčet, protože ještě jedno klapnutí, pak další, a je tady, stojí přede mnou. Vypadá ještě víc sexy než kdy předtím.

Dlouhý hnědý vlasy. Oči barvy tmavý čokolády. Nekonečně dlouhý nohy.

Henley Rose Marloweová.

To mě poser. Je to ona.

Žena, která mě doháněla k šílenství.

Momentálně na ni jen civím a nevyrazím ze sebe ani slovo, protože už jí není jednadvacet. Je o pět let starší a pětadvacetkrát žhavější. Ano, její žhavost se zarovнала s jejím věkem.

Ale nedovolím, aby mi potenciální klient proklouzl mezi prsty. Nikdy jsem nedopustil, aby ženy stály v cestě mý práci, hlavně ne takový, který vpadnou do rozhovoru se stupidní otázkou na *tygra*.

Obejdu její vyrušení tak, že s ní souhlasím.

„Ten tygr může dokonce řvát,“ navrhnou, jako by to byla jen nějaká náhodná milovnice aut, která ráda klábosí, ne holka, která pracovala pod kapotou v mý dílně.

„Možná i chrlit oheň,“ prohodí Henley, jako bychom měli rozehranou hru *Kdo s koho*.

David se taky zapojí do akce, udělá *vrrrr* a zvedne ruce, jako by to byly pracky s drápy.

Henley mu věnuje nejvíc sexy úsměv, jaký jsem kdy viděl, a za necelou sekundu mě ten tygr chrlící oheň posedne. Protože pekelně žárlím. Totálně bezdůvodně.

David se na ni usměje.

Dobře, možná z *tohoto* důvodu.

Což vůbec není přijatelný důvod. Setřesu zbytečný emoce a David se znovu ozve. „Tak jo. Oficiálně jsem se rozhodl, že chci na dveřích deloreanu tygra. A zelený lak, v barvě peněz.“

Jo, je to ten typ, co si dá i barevný cukrový konfetky, a já se soustředím právě na to, ne na koketní úsměvy, který si tenhle chlap vyměňuje se ženou, co nikdy nebyla moje, ani na jednu noc.

„Můžete ho mít v purpurové, smaragdově zelené, v safírově modré,“ řeknu mu. „Můžete mít vlajku na kapotě, proužek na dveřích a nejsladší řadicí páku, jakou jste kdy měl v ruce.“

„Purpurová a sladká šaltřpáka? Jdu do toho.“ Stiskne mi ruku a potřese s ní na rozloučenou. „Ozvu se vám.“ Udělá krok vpřed a pak se zastaví. „Je fialová příliš bláznivá barva? Co myslíte?“ zeptá se ženy, na kterou by chtivě zíral každé chlap, kterej má oči.

Perfektní postava. Našpulený rty. Úzkej pas. Kozy vzdorující gravitaci. Kdyby Bůh stvořil ideální ženu, která by prodala cokoli jakémukoli chlapovi, kterej má oči, stvořil by ji stejnou jako Henley.

Ale nejsem si jistej, jestli by ji stvořil s tak prořízlou pusou.

Olízne si rty. „Fialová je sexy jako hřích,“ řekne Davidovi, jako by ta slova byla jen pro jeho uši. Přitiskne si koneček prstu na jazyk a pak se dotkne kapoty auta, jako by pálilo. Zvedne ruku a nechá pomyslný plamen vyšlehnout vysoko.

David její show hltá se smíchem.

„To je vynikající argument pro prodej fialové. A co vy, Maxi? Oblíbená barva?“ Zvedne jednu ruku jako stopku. „Počkejte. Nechte mě hádat. Zlatá? Stříbrná? Červená? Modrá?“

Zavrtím hlavou. „Černá.“

Pak se David rozloučí a zamíří pryč a já zůstanu s tou rozjetou čarodějkou, která mě nenávidí. Zírá na mě jako kočka, která

nepřestane civět, dokud jí nedáte svůj hamburger. Nenarušuju její zúčtování ani jí nenabízím sousto.

„Černá,“ zopakuje a poklepe špičkou své červený semišový lodičky, zatímco na mě zírám tmavě hnědýma očima plnýma vzteku. „Jako tvoje srdce.“

Zmínil jsem se, že když jsem ji viděl naposledy, vypocho- dovala z mé dílny a šlehalo z ní blesky vzteku?

Možná proto, že jsem před pěti lety vykopl její sexy zadek. Jo, je mezi námi zlá krev.

KAPITOLA 2

Henley Rose a sexy auto k sobě sedí jako jahody a šlehačka, jako jemná skotská a dlouhá hříšná noc. Což znamená, že pracovat s ní bylo jako chodit každý den do Rajský zahrady. Byla to zkouška síly vůle, protože ta žena uměla vyrobit auto, jako by to byl erotickej tanec.

Ne striptýz. Žádný prvoplánový kroucení pánví.

Ale zatraceně krásnej balet ženy svádějící stroj. Ty ruce, způsob, jakým ovládala nástroje, intenzita jejího soustředění – bylo to smyslný a hříšný a bylo to ztělesnění mužskejch představ.

Představte si, jaký to bylo pracovat s ní jeden rok, kdy mi pořád stálo péro.

Chci říct, stálo to za to.

Tuhle výzvu jsem přežil, protože měla talentu na rozdávání. A nikdy jsem se k ní nechoval jinak, protože byla žena nebo protože jsem strávil obscénní množství času tím, že jsem si ji představoval nahou. Choval jsem se k ní jako ke komukoli jinýmu – konkrétně ke každýmu, s kým pracuju a koho jsem si nikdy nepředstavoval v ničem míň než v kompletním sibiřským zimním obleku, doplněným termoizolací a buřtovitou bundou.

„Černý srdce stále neporušený.“ Poklepu si na hrudní kost.
„Stejný model jako předtím.“

„Čekala bych, že už budeš mít upgrade. Vadný díly a tak.“

„Tahle pumpa nic takovýho nepotřebuje. V tomhle *krutým bastardovi* funguje dobře tak, jak je,“ řeknu a připomenu jí slova, která pronesla v den, kdy odtud vyrazila jako namydlený blesk.

Povytáhne obočí. „Škoda. Měl sis ho ode mě nechat vyměnit. S vrakama to umím, šlapou pak líp.“

Ježíši Kriste. Pořád mi neodpustila. „Nepochybuju o tom, že máš všechno nádobíčko, abys opravila cokoli, a kdybys nenášla to pravý, použila bys plamenomet.“

Zatváří se rozhořčeně. „Na použití plamenometu není nic špatnýho,“ řekne, jako by mluvila spíš o sexuální praxi.

Jak jsem k čertu mohl s touhle ženou vydržet? Ještě než stihnu vymyslet odpověď, poklepe špičkou na pneumatiku Wagnerova auta. „Vidím, že pořád rád vyrábíš auta s *velkými, mužnými* koly.“

Obrátím oči v sloup a pak rukama naznačím *do toho*. „No tak jo, Henley. Řekni to.“

Zamává řasami. „Co mám říct?“

„*Velký? Mužný?* Chystáš se říct, že je to způsob kompenzace. Vždycky jsi to říkala o chlapech, kteří chtěli největší auta s největšími koly.“

Ušklíbne se. „A odhadla jsem to špatně?“

Zasměju se. „Nevím. Nekontroloval jsem, jestli to na ně sedí.“

„Ani já ne. Pro mě byla *vždycky* hlavní práce.“

„Taky by to tak mělo být.“

„Naučil jsi mě to ty.“

„Jsem rád, že ses z té lekce poučila.“

„Dostala jsem od tebe *tolik* lekcí.“

Zhluboka se nadechnu a změním směr. „Co měl být ten nečekanej komentář o drsným tygrovi? Nemohla jsi počkat a pozdravit mě, až skončím?“

Mrkne na mě. „No tak. Jen jsem se bavila.“

„Bavila? Spíš ses snažila vetřít.“

Předstírá šok a přejeđe konečky prstů po kapotě Wagnerova auta. „Pomáhala jsem ti a snažila jsem se ti získat klienta. Nevzpomínáš si? Vždycky jsem se ti snažila pomoci.“

Dám ruce v bok. „Proč mám pocit, že jsi tu spíš proto, aby ses posmívala, než abys poskytla štědrrou humanitární pomoc?“

Přitiskne si ruku na hrud'. Na svou vyvinutou hrud'. „Posmívala? Já? Jen jsem se těšila, až pozdravím svého bývalého mentora. Odpuť mi mou nevázanost,“ řekne přehnaně sladkým tónem. „Jak se vůbec máš?“

„Nemůžu si stěžovat.“ Nevím, co si o ní mám myslet, a nevím, jestli se jí chci s něčím svěřovat. „A co ty? Už je to docela dlouho.“

„Pět let. Tři týdny. A dva dny. Ale kdo by to počítal?“

„Zní to, jako bys to počítala ty.“

Pokrčí rameny, jako by o nic nešlo, pak vyskočí na kapotu a zaparkuje svou sladkou prdelku na Wagnerově autě. Wagnerovi to bude jedno. Má rád hezký dámy, hlavně na svůj drahocenný káře. Problém je, že až se otočí od podepisování autogramů, asi bude chtít Henley ojet a to se zatraceně nestane, ne když jsem tu já.

Ne že bych měl kontrolu nad tím, s kým spí. Ale udělám všechno, co budu moci, abych zajistil, že to nebude můj klient, komu se dostane do rukou.

„Co tě přivádí do našich končin?“ Naposledy jsem o ní slyšel, že se vrátila domů do severní Kalifornie, aby tam pracovala u konkurence.

Ukáže palcem na Clinta Savage, statného, vousatého šmejda s drzou hubou, kterej si vozí zadek v jednom z nejžhavějších zakázkovejch sportáků na planetě. „Pózuju na Savage Rides,“ řekne Henley.

„Jo?“ Překvapila mě, ale nedám to najevo. Henley nikdy nebyla jenom výstavní pár nohou a koz. Byla pod kapotou, hrabala se v motorech a nebála se ušpinit si ruce.

Přikývne a usměje se. „Chce, abych pózovala na autech. Vydláme na tom balík takhle rychle.“ Luskne prsty.

„Vážně?“

Přejede mě pohledem od hlavy až k patě. Omrkne tribalové pruhy na mých bicepsech. Chvíli si prohlíží můj hrudník. No, moje tričko. Nejsem nějaký osel, kterej se na autosalonu předvádí bez trika. To si schovávám na projížďky se sklopenou střechou. Ne, vážně. Vypadám snad jako kokot? Ani na projížďky nejezdím bez trička.

Narovná páteř a seskočí z auta. „Ne.“ Víc neřekne, ale to jedno slovo zní přesně jako „*ne, ty idiote*“.

Povzdechne si. Pořád mě zatraceně nenávidí. „Tak co tu teda děláš?“

Přimhouří oči. „Myslíš si, že jsi jedinej ve městě? Mám v New Yorku dílnu.“

Když odtud odešla v oblaku černýho kouře, nesledoval jsem ji a usoudil jsem, že pro mě bude nejlepší ji nestalkovat. Vnásela do práce tolik pokušení, že jsem se od ní pak radši držel dál. „To ti přeju.“

Položí si ruku na bok a vzdorovitě na mě zírá. „Fakt sis myslel, že tu jenom pózuju?“

„Sama jsi mi to řekla.“

Odfrkne si. „Myslel sis, že za moc nestojím, vid’?“

To vůbec nechtěj vědět. Nechtěj vědět, jak moc jsem na tebe myslel a kolik z toho bylo nesmírně nevhodný.

„Henley,“ řeknu klidným tónem, „byla jsi ten nejtalentovanější učeň, s jakým jsem kdy pracoval. Moc jsem si tvejh schopností cenil a ty to víš.“

Ušklíbne se a pak do mě šťouchne. Bodne mě ukazováčkem do hrudi, škrábne mě červeně nalakovaným nehtem a okamžitě ve mně rozvíří představy o svejh nehtech na mý hrudi a zádech, který se do práce rozhodně nehodí.

„Činy mluví hlasitěji než slova. A ten tvůj dal jasně najevo, že jsem pro tebe nikdy nebyla dost dobrá,“ řekne.

Očima putuju po jejím obličejí. Pozoruje mě a já pak řeknu: „Vidím, že sis ještě z hlavy nenechala vyndat toho brouka. Znáš doktora, kterej se o to postará.“

Obočí jí vystřelí až k linii vlasů, ale hlas má vyrovnaný. „Díky za tip. Určitě si na tebe vzpomenu, až ho budu chtít vyndat, protože ty jsi důvod, proč ho tam vůbec mám.“

Dovolte mi zrevidovat mý hodnocení. *Chová se sexy a má hodně sexy rty.* „Jsem rád, že mi konečně za něco přiznáš zásluhy.“

Henley obrátí oči v sloup. „Přiznala jsem ti všechny zásluhy a ty mně ani kulový.“ Ukazováčkem a palcem naznačí O. „Nula.“

„Nezapomeň na ani ň. Nechtěl bych, abys vynechala další způsob, jak popsat, že jsem tě okradl o všechny příležitosti.“

Našpulí rty a zavrtí hlavou. „Proč jsem sem vlastně přišla a dala se s tebou do řeči?“

„To je fascinující otázka. Na kterou bych moc rád znal odpověď.“

„Nevím. Možná jsem blázen. Ale napadlo mě, že bychom si mohli civilizovaně popovídat.“

Ostře se zasměju. „Vážně? Proto ses vetřela do rozhovoru s potenciálním klientem s tím svým tygřím komentářem?“

„Mělo to být vtipný.“ Pro jednou zní dotčeně, jako bych ji zranil. „Tenkrát jsi mě škádlil, když jsem se kvůli něčemu rozčilovala. Říkal jsi mi ,tygře‘.“

Ta vzpomínka se mi vrátí jako blesk – na chvíli, kdy jsem jí tak řekl poprvý. Byla na sebe našťavaná kvůli zádrhelu s přenosovým tunelem, o kterej si poškrábala levou ruku, a já jsem řekl: „Klid, tygře,“ pak jsem šel za ní a pomohl jí, ukázal jsem jí, jak to udělat, aniž by si uřízla prst. Poděkovala mi tím nejsladším hlasem a pak jsem jí zalepil ránu náplastí.

Neřeknu nic, možná proto, že pořád vzpomínám na to, jak ten den před pěti lety zašeptala *děkuju*.

Ale právě teď? Poraženě pokrčí rameny. „Uvidíme se později, Maxi.“

Tato žena byla ta nejohnivější, nejdováděnější osoba, se kterou jsem kdy pracoval, ale nemůžu dovolit, aby se mi dostala pod kůži ani aby ve mně vyvolávala touhu nalepit jí náplast,

když to může zatraceně dobře udělat sama. Potřebuju nověj přístup, obzvlášť jestli se pohybuje ve stejných kruzích.

Otočí se k odchodu, ale já ji chytím za paži. „Počkej.“ Můj hlas zní jemněji. „Řekni mi, co poslední dobou provádíš.“

„Stavím auta.“

„To mi došlo z toho, co jsi říkala. Na co se specializuješ?“

Koutky jejích rtů se zakříví v úsměvu, když se nakloní – tak zatraceně blízko, že cítím její sladkej dech, a napůl přemýšlím, jak to, že ve čtyři odpoledne voní tak dobře jako skořicový bonbóny. Na druhou stranu to byl jeden z jejích mnoha talentů. Krásně voní, dobře vypadá, tvrdě pracuje. „Na auta, jaká bych stavěla tenkrát u tebe, kdybys mi to dovolil,“ řekne a přiblíží se o pár centimetrů blíž. Tak blízko, že bych ji mohl políbit na skořicový rty. „Říká se jim... *ta nejlepší*.“

Otočí se na podpatku a odejde.

Měl bych na ni zavolat. Měl bych se víc snažit vyrovnat se s minulostí. Ale raději ji nechám jít. Je až moc nebezpečná, i když část mě si ráda hraje s ohněm. Tahle část mě se musí od ženy, jako je ona, držet zatraceně daleko.

KAPITOLA 3

„Čichni si.“

Moje sestra Mia mi podstrčí pod nos lahvičku.

Najednou nejsem u kuchyňského pultu ve svém podkrovním bytě v Battery Parku, ale na tropickém ostrově. „Ananas s nádechem kokosu.“

„A co ještě?“

Mám zavřený oči. Chtěla mi je zavázat, ale to se nestane. Nikdy. Ještě jednou si přičichnu. „Mango.“

Lahvička s cinknutím narazí na pult a Mia zatleská. „Pořád máš oficiálně nejlepší nos v historii nosů.“

Otevřu oči. „Dostanu za svůj dokonalej čichovej systém zlatou hvězdu?“

Zářivě se usmívá a rovný bílý zuby se jí lesknou. „Dostáváš cenu za to, že jsi jedním ze dvou nejúžasnějších bratrů, které mám.“

„Wow. Je mi velkou ctí, když vím, že máš jenom dva bratry.“

„A oba jsou rozkošní,“ řekne s jiskrou v oříškovéjch očích.

Probodnu ji pohledem. „Nejsem rozkošnej.“

Mrkne na mě. „Pro mě vždycky budeš rozkošnej.“

Zavrčím. „Máš štěstí, že jsem tě nevzal do kravaty, jako bych to udělal Chasovi.“

Mia zakloní blondatou hlavu a zasměje se. „V kravatě bys mě neudržel. Vyklouzla bych, protože jsem rychlá a hbitá. Kromě toho mě máš až moc rád.“

Má pravdu. Jak by ne? Je benjamínek naší rodiny a taky je to fakt ten nejroztomilejší člověk na světě. Je drobná jako gymnastka a má stejně tolik energie a síly. Asi proto, že v dětství gymnastiku dělala. Na základce a na střední dokázala na kladině a podlaze zkroutit tělo do precíliku a sbírala medaile ve všech možných soutěžích. Teď je jí dvacet sedm a podniká. Tento týden bydlí u mě, má ve městě schůzky ohledně nových nabídek distribuce její řady kosmetických produktů netestovaných na zvířatech.

Hodím hlavou k lahvičce na pultu. „Tak co je ten tvůj nejnovější mix?“

„Dali to dohromady moji chemikové. Je to čistící gel na obličej a chceme ho prodávat mužům. Potřebuju zapracovat na správném úhlu propagace, ale myslíš, že by se to chlapům líbilo?“

„Chlapům, co chtějí vonět po ovoci.“ Dojdu si do lednice pro pivo.

Než ho otevřu, plácne mě po paži. „Vážně?“

„Vážně. A podívej, ví se o mně, že jsem zamilovanej do ananasu a chci strávit noc s kokosem, ale ne, tohle bych nepoužil.“

„Maxi.“

„Voní to skvěle a jsem si jistej, že zákazníci, kteří mají prsa, si to zamilují. Ale proč se to vůbec snažíš prodávat chlapům?“

Jestli chceš, aby chlap používal čistič na obličej, ať to voní jako oceán nebo les nebo cokoli, co se nám má podle velkého komerčního moudrosti světa líbit.“ Mávnou rukou ke skleněné lahvičce. „Ale nemusíme vonět jako stánek s tropickejma nanukama.“ Odmlčím se. „I když aby bylo jasno, u takového stánku bych se rozhodně zastavil a koupil si nanuka.“

„Snažím se to prodávat chlapům, protože chci všechno.“ Praští pěstičkou do pultu. „Chci prodávat produkty na mytí obličeje i populaci s penisem, stejně jako výrobci aut chtějí prodávat auta lidem s vagínou. Nemáš snad klienty s vagínou?“

„Nikdy tě nepřestane bavit to říkat přede mnou nebo kterýmukoli chlapem, že ne?“

Zavrtí hlavou a zalesknou se jí oči. „Vagína, vagína, vagína. Teď odpověz na otázku.“

„Jestli mám klienty s vagínou?“

Její pohled říká ‚jsem na tebe tak pyšná‘. „Ano. Máš?“

Sáhnu po láhvi portera, přemýšlím nad její otázkou a vzpomenu si na jednu z mých oblíbených klientek. „Pár jo. Jako Livvy Sweetwaterovou. Tenhle týden jí musím odvézt jejího rollse.“

„A jak prodáváš takovým Livvy Sweetwaterovým?“

Pokrčím rameny. „Prostě prodávám auta.“

Předstírá, že bouchne dlaní na bzučák. „Špatně. Prodáváš uhlazenost. Prodáváš bezpečí. Jsi zaměřený na luxus. Ženy milují luxus. Stejně jako muži. A vím, že máš taky rád svůj malej luxus, pane Drsnáku. Použil jsi ty koupelový bomby, co jsem ti poslala minulej týden. Všimla jsem si, že ve skřínce něco chybí. Citronová tráva. A kokos.“

„Hej!“ Přiložím prst ke rtům, aby zmlkla.

„Aha, kdo poslouchá?“

„Nikdo. Ne když říkáš tak do očí bijící lži.“

„Nikdy nelžu. A nikdy neprozradím tvý tajemství. Například pokud se konečně někdy zamiluješ, nikdy neřeknu, že máš city,“ řekne, pak si zakryje pusou a zasměje se.

„Za první, nezamiluju se. A za druhý, nemám city.“

„Tvý srdce je jako měkkej polštárek a jednoho dne se stopro zamiluješ.“

Zavrtím hlavou, dlouze se napiju piva a zeptám se Mii, jestli jí můžu ještě nějak pomoci s přípravou na schůzky.

Nadšeně přikývne. „Půjdeš se mnou nakupovat? Pěkně prosím? Chci se podívat po novém svetru na zítra.“

„Cokoliv, jen ne tohle.“

„Ale no tak.“

Znovu si přihnu piva. „Na nakupování jsem alergickejší.“

„Pak tě vezmu na burger.“ Nadhodí lákavou udičku.

Nastražím uši.

Chytí se šance, šťouchnu do mě a sebere mi láhev s pivem. Hodí ji do dřezu, podá mi peněženku a klíče a popadne kabelku.

Své sestře jsem nikdy neuměl říct ne, takže jsem o třicet minut později zaparkovanej na růžový židli před kabinkou v butiku ve West Village, kde se mi Mia postupně předvede ve svetru, košili a pak královsky modrým topu, než se vrátí do malý místnůstky, aby se převlékla.

Při čekání si hraju na telefonu a přísahám, že to není tak, jak to vypadá.

Já nestalkuju Henley Rose.

Nesnažím se o ní najít každé detail.

Ty fotky, na který zírám v obrázcích Google, nejsou její. Není to její tvář, kterou vidím, když opravuje ferrari jako vědec, kterej se chystá rozbít atom. Je to prostě fotka soustředěný ženy, která náhodou nesnáší konkrétního chlapa. Ženy, která tvrdí, že jsem jí nedal férovou šanci.

Ženy, která mě dneska dobře sjela. Zatnu zuby. Ženy, kterou už nikdy neuvidím, tak proč ji do prdele šmíruju online? Nemůžu ani najít název její dílny. Sakra, možná ani nepracuje v New Yorku. Mohla mi kecat. Sedělo by to na ni.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zavolá na Miu prodavačka a já vzhlednu od displeje, abych si ji mohl prohlédnout. Líbí se mi. Je štíhlá a upravená, má plný rty a tmavě rudý vlasy, který by vypadaly fantasticky omotaný kolem mého zápěstí.

„Nic nepotřebuju,“ zakřičí Mia z kabinky. „Myslím, že si vezmu ten tyrkysový svetr s jahodama. Brácha mi ho schválil.“

Zrzka se otočí ke mně, i když odpovídá mé sestře. „Ten svetr vám skvěle sluší, takže má vynikající vkus.“ Pak ztiší hlas a podívá se mi přímo do očí. „Můžu pro muže se skvělým vkusem něco udělat?“

Význam jejích slov je stoprocentně jasnej. Stejně jako těch mých, když řeknu: „Dát mi jméno a číslo.“

Prodavačka mi s koketním úsměvem nadiktuje telefon a pak se jde věnovat dalšímu zákazníkovi.

Uložím si její kontaktní údaje – jmenuje se Becca – a zavřu okna prohlížeče s vyhledáváním. Když klepnu na poslední, zjeví se vedle mě Mia se svetrem přehozeným přes paži. „Proč vyhledáváš Henley?“

Rychle nacpu telefon do zadní kapsy džínů, jako by mě stejně nechytla při činu. „Nevyhledávám.“

Ušklibne se. „Samozřejmě že ne. Je to nějaká jiná nádherná mladá bývalá zaměstnankyně.“

„Můžeme jít na ten burger?“

„Jenom když mi řekneš, proč jsi vyhledával ženu, ze který jsi šílel. Počkej.“ Mia ztuhne. „To kvůli ní jsi dneska mrzutej?“

Zavrtím hlavou. „Nejsem mrzutej.“

„Jsi strašně mrzutej.“

„Jsem mrzout od přírody. S tou holkou to nemá nic společného.“

Mia zvedne jedno obočí a oči jí planou skepsí. „Já tě znám, Maxi. Znáám tě líp než kdokoli jinej. Myslíš si, že jsi hrozně drsnej, ale ta holka tě dostala.“

„Burger. Hned.“

Mia zaplatí za svetr a odejdeme z obchodu. Cestou do restaurace mi začne zvonit telefon. Volá mi David Winters.

„Jestli je to pracovní, klidně to vezmi,“ řekne Mia, a tak to udělám, zatímco procházíme Village do mý oblíbený restaurace. Když skončím, řeknu Mie, že dnes večer možná oslavujeme potenciálního nového klienta.

Při večeři jí povím novinky od Davida. Připijeme si na nový možnosti.

Později večer doma narazím na číslo od Beccy. Není pochyb o tom, že by si na jednu noc dala říct. Ale já jí nezavolám. Nejen proto, že tu pořád je Mia.

Nemám na to myšlenky.

Soustředím se jen na novej obchod.

A na to, abych zkontroloval, že jsem zavřel všechny karty prohlížeče v telefonu. Až po tom, co se znovu podívám na obrázek Henley, jak pracuje na ferrari. Pár minut na něj zírám. Na mou obranu, to auto je neskutečně sexy.

KAPITOLA 4

Sotva se rozeřve metalová hudba, zasténám. Vím, co přijde.

Protřepu si ruku ztuhlou od podepisování šeků na konci pracovního dne a vyjdu ze své kanceláře v zadní části dílny. Když na mě Sam a Mike rádoby drsně ukážou prstem, obrátím oči v sloup.

Sam udělá krok vpřed, upře na mě tvrdáckej pohled, pak se k němu přidá Mike a pyšně jako páv mává velkými pažemi směrem k nádherně zářícímu bílému autu za nimi.

„Hej.“ Mike nasadí svůj nejlepší pouliční tón. „Dneska ti ukážeme, co je potřeba k tomu, aby se starej rolls vrátil do zatraceně famózní podoby.“

„Rolls. Pro tebe Royce,“ dodá Sam a přivře tmavý oči do štěrbin. Pak se začnou kroutit a svíjet, zatímco jakotý otřesný hudby děsivě zesílí. Opřu se o betonovou zeď, zkrřížím ruce na prsou a asi na třicet vteřin je nechám vydovádet, dokud Mike nebodne palcem do telefonu, ze kterého hudba vyřvává. Pokud se tomu dá říkat hudba. Je jasný, že metal a já spolu nevycházíme. Klidně si poslechnu Stony, Franka Sinatru nebo nějakou pořádnou novou indie kapelu a víc nepotřebuju.